

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 018032 24 Кж
Бања Лука, 04.12.2025. године

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као председника вијећа, др Владимира Симовића и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог А. Ц., због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 018032 22 К-п од 27.10.2023. године, након одржане сједнице вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац др Раденко Јанковић, оптужени и његов бранилац, адвокат Зоран Бубић из Бање Луке, донио је дана 04.12.2025. године,

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважава се жалба Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука, укида пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 018032 22 К-п од 27.10.2023. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 018032 22 К-п од 27.10.2023. године, на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе оптужени А. Ц. због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), описаног у изреци побијане пресуде. На основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава. На основу члана 108. став 3. истог закона, оштећена Инвестиционо-развојна банка Републике Српске је са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак, док је приједлог оштећене за одређивање привремених мјера обезбјеђења према „Енерголинији д.о.о.“ у стечају, одбијен као неоснован.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио републички јавни тужилац, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука (у даљем тексту: републички јавни тужилац), због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог А. Џ. предложио је да се жалба тужиоца одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, у присуству републичког јавног тужиоца др Раденка Јанковића, оптуженог А. Џ. и његовог браниоца, адвоката Зорана Бубића из Бање Луке, републички јавни тужилац је изнио разлоге жалбе и приједлоге из исте. Бранилац оптуженог је изложио одговор на жалбу тужиоца, остајући код приједлога да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди, које излагање је подржао оптужени.

Испитујући побијану пресуду у складу са одредбом члана 320. ЗКП РС, у оном дијелу у којем се побија жалбом, а по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Према чињеничном опису дјела, оптуженом А. Џ. се ставља на терет да је, након што је 10. новембра 2011. године Кредитни одбор Инвестиционо-развојне банке Републике Српске донио одлуку број 09-1467-17/11 којом се одбија захтјев „Енерголиније“ д. о. о. Зворник за додјелу кредита у оквиру Пројекта кредитирања малих и средњих предузећа из средстава зајма Европске инвестиционе банке – директним пласманом средстава преко Фонда за развој и запошљавање Републике Српске а. д. Бањалука због тога што је „Енерголинија“ д. о. о. Зворник била презадужена и имала је проблема у извршавању обавеза према повјериоцима јер су њене укупне обавезе на дан 30. септембра 2011. године износиле 35.559.623,00 КМ, а на презадуженост је указивао и коефицијент дуг/капитал који је на основу достављених финансијских извјештаја на крају 2010. године износио 19,96, а на дан 30. јун 2011. године 26,65, због тога што је „Алусил“ д. о. о. Зворник као јемац на крају 2010. године остварило губитак у износу од 246.221,00 КМ, док му је губитак за првих шест мјесеци 2011. године повећан и износио је 264.92,00 КМ, као и због високе зависности клијента „Енерголинија“ д. о. о. Зворник од једног купца и једног добављача, а што је све јасно указивало да постоји висок ризик да „Енерголинија“ д. о. о. Зворник неће бити у стању да уредно враћа кредит, оптужени је као Предсједник Владе Републике Српске позвао директора Инвестиционо развојне банке Републике Српске М. П. у просторије Владе Републике Српске на разговор ради убјеђивања да захтјев за кредит „Енерголиније“ д. о. о. Зворник треба прихватити, на шта М. П. није желио да пристане, већ је поднио оставку на мјесто директора Инвестиционо-развојне банка Републике Српске Републике Српске, након чега је „Енерголинија“ д. о. о. Зворник 18. јануара 2012. године поново поднијела захтјев за кредит Инвестиционо-развојној банци Републике Српске а. д. Бањалука у износу од 19.476.650,00 КМ, да би оптужени А. Џ. у својству предсједника Владе Републике Српске 26. јануара 2012. године потписао Закључак Владе Републике Српске број 04/1-012-2-106/12 којим се задужује Инвестиционо-развојна банка Републике Српске да поново обради захтјев за кредит „Енерголиније“ д. о. о. Зворник и да се он упути у процес одлучивања, што је био

притисак да се захтјев за кредит „Енерголиније“ д. о. о. Зворник који је претходно основано одбијен поново разматра и усвоји, што је и учињено, да би Одјељење за пласмане правним лицима Инвестиционо-развојне банке Републике Српске у својој кредитној анализи број 09-182-8/12 дана 10. фебруара 2012. године дало мишљење по коме се „Енерголинији“ д. о. о. Зворник може одобрити кредит до износа од 2.000.000,00 КМ, при чему је Одјељење за пласмане правним лицима навело и да је власник „Енерголиније“ д. о. о. Зворник у проценту од 100% „Индустрија Адриа“ д. о. о. Сарајево чији су власници „TeamFront inc. Seychelles“ и да није било у могућности на основу достављене документације одредити стварног власника предузећа „TeamFront inc. Seychelles“, након чега је 13. фебруара 2012. године Кредитни одбор Инвестиционо-развојне банке усвојио приједлог број 09-182-9/12 по коме се Кредитном одбору Скупштине акционара Инвестиционо-развојне банке а. д. Бањалука предлаже да „Енерголинији“ д. о. о. Зворник руководећи се финансијским извјештајима и кредитним потенцијалом клијента, условљавајући то и доношењем одлуке Гарантног фонда Републике Српске а. д. Бањалука о давању гаранције од 1.500.000,00 КМ, одобри кредит максимално до 6.240.000,00 КМ, након чега је оптужени А. Ц. као предсједник Владе Републике Српске и предсједник Кредитног одбора Скупштине акционара Инвестиционо-развојне банке Републике Српске а. д. Бањалука, свјестан свог дјела при чему је и хтио његово извршење, у намјери да „Енерголинији“ д. о. о. Зворник и њеним власницима прибави имовинску корист искористио свој положај и овлашћења кршећи одредбу члана 9. став 3. Упутства о директном пласману средстава Пројекта кредитирања малих и средњих предузећа из средстава зајма Европске инвестиционе банке које је донијела Управа Инвестиционо-развојне банке Републике Српске 13. маја 2011. године по којој је Инвестиционо-развојна банка Републике Српске једина овлаштена да у складу са својом пословном политиком врши оцјену кредитне способности подносиоца захтјева за кредит и процјену захтјева за кредит и кршећи одредбе чланова 6.2. и 6.3. Процедура одобравања пласмана и исплата по кредитној линији Европске инвестиционе банке које је донио Надзорни одбор Инвестиционо-развојне банке Републике Српске 12. маја 2011. године занемарајући да „Енерголинија“ због лоших економских показатеља није ни успуњавала услове за добијање овог кредита, занемарајући без оправданог разлога и процјену кредитне способности „Енерголиније“ д. о. о. Зворник сачињену од Сектора за пласмане Инвестиционо-развојне банке Републике Српске и мишљење Центра за управљање ризицима Инвестиционо-развојне банке Републике Српске по коме су постојали значајни проблеми у пословању „Енерголиније“ д. о. о. Зворник, као и наведени Приједлог Кредитног одбора Инвестиционо-развојне банке, као и чињеницу да претходно нису били утврђени стварни власници „Енерголиније“ д. о. о. Зворник, свјесним кршењем прописа и пропуштањем дужности надзора очигледно несавјесно поступао у вршењу службе, свјестан да усљед тога може наступити већа имовинска штета која је и наступила, и дана 16. фебруара 2012. године оптужени је потписао одлуку број 09-182-10/12 коју је донио Кредитни одбор Скупштине акционара Инвестиционо-развојне банке Републике Српске а. д. Бањалука чији је предсједник био, пошто је претходно лично предложио члановима овог одбора да се таква одлука и донесе, којом се „Енерголинији“ д. о. о. Зворник одобрава кредит из средстава зајма Европске инвестиционе банке кроз Пројекат кредитирања малих и средњих предузећа - директним пласманом средстава преко Инвестиционо-развојне банке Републике Српске и Фонда за развој и запошљавање Републике Српске а. д. Бањалука у износу од 19.400.000,00 КМ, при чему је оптужени био свјестан да је корисник кредита кредитно неспособан и да неће моћи враћати кредитна средства, па је том одлуком С. В., директор Инвестиционо-развојне банке Републике Српске, обавезана да у име Фонда за развој и запошљавање Републике Српске а.д. Бањалука закључи Уговор о просљеђивању средстава по Пројекту кредитирања

малих и средњих предузећа из средстава зајма Европске инвестиционе банке са В. З., директором „Енерголиније“ д. о. о. Зворник и јемцима “Алумина” д. о. о. Зворник заступан по директору М. К. и “Алусил” д. о. о. Зворник, чији је већински власник од 51% „Индустрија Адриа“ д. о. о. Сарајево, што је и учинила потписујући уговор број 09-182-14/12 дана 10 маја 2012. године, након чега су сва средства у износу од 19.400.000,00 КМ исплаћена кориснику кредита „Енерголинији“ д. о. о. Зворник дана 31. маја 2012. године, да би та кредитна средства само дјелимично била употријебљена за инвестицију за коју су тражена, реконструкцију котла број 4 за прелазак са течно-плинског на чврсто гориво – угаљ и то у износу од 10.654.878,68 КМ, док је дио средстава добијеног кредита различитим трансакцијама изнесен из Босне и Херцеговине, чиме би у преосталом износу до висине добијеног кредита од 8.745.121,32 КМ „Енерголинија“ д. о. о. Зворник и његови власници прибавили противправну имовинску корист, да би „Енерголинија“ д. о. о. Зворник као корисник кредита из властитих извора измиривала обавезе по наведеном кредиту доспјеле само до 31. октобра 2013. године у укупном износу од 518.474,84 што се односи само на камате, након чега је обавезу враћања кредита преузело као јемац „Алумина“ д. о. о. Зворник које је ту обавезу извршавало само до 31. децембра 2017. године у укупном износу од 6.194.870,65 КМ, да би на основу пресуде Окружног привредног суда у Бијељини број 59 0 Пс 032468 17 Пс од 01.12.2020. године, допунске пресуде Окружног привредног суда у Бијељини број 59 0 Пс 032468 17 Пс од 22. децембра 2020. године, пресуде Вишег привредног суда у Бањалуци број 59 0 Пс 032468 21 Пж од 28. јуна 2021. године, рјешења Окружног привредног суда у Бијељини број 59 0 Ст 029402 16 СТ од 18. октобра 2016. године којим је отворен стечајни поступак над имовином стечајног дужника „Енерголинија“ д. о. о. Зворник, рјешење Врховног суда Републике Српске број 59 0 Пс 032468 21 Рев од 23.11.2021. године, Инвестиционо развојна банка Републике Српске сав овај износ Фонд за развој и запошљавање Републике Српске вратио д. о.о. „Алумина 24. августа 2021. године, при чему је нанесена штета у износу невраћеног кредита Инвестиционо-развојној банци Републике Српске од 19.400.000,00 КМ, што је заједно са каматама и накнадом за ненамјенску употребу кредита на дан 21. јануар 2022. године износило 24.170.510,00 КМ, на чији терет је пала обавеза враћања кредита, а у том износу је и „Енерголинији“ д. о. о. Зворник прибављена имовинска корист, чиме би оптужени учинио кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4 у вези става 3 КЗ РС.

У образложењу побијане пресуде којом је оптужени ослобођен од оптужбе првостепени суд је навео да је одлуку о одобрењу кредита донио колективни орган (КО СА ИРБ РС), чиме престаје било каква индивидуална кривична одговорност оптуженог за предметно кривично дјело. Даље се наводи да је општепознато, а што је и став судске праксе да је искључена нечија индивидуална кривична одговорност ако је одлуку донио колективни орган. Утврђено је да није доказана тврдња тужилаштва да је оптужени прекршио бланкетне прописе, односно поступао супротно одредбама члана 9. став 3. Упутства о директном пласману средстава и одредбама 6.2. и 6.3. Процедуре одобравања пласмана и исплата јер је очигледно из изведених доказа да је управо у потпуности поступљено, како од стране оптуженог, тако и надлежних стручних тијела и одбора по утврђеним процедурама као прописују наведена аката. По оцјени суда, у радњама оптуженог нема елемената ни кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 354. став 1. КЗ РС, јер не постоји индивидуална одговорност оптуженог (умишљај) јер је предметну одлуку у одговарајућој процедури донио колективни орган (КО СА ИРБ РС), а не конкретно сам оптужени. Из изведених доказа јасно је утврђено и да је наведени колективни орган имао дискреционо право за доношење одлуке која се разликовала у односу на претходну одлуку (КО ИРБ РС), јер је одлука другостепеног органа на основу

изведених доказа у односу на првостепени орган била коначна и обавезујућа и није била ничим лимитирана у ситуацији када постоји разлика у предложеном и одобреном износу кредита, а што је, како је утврдио суд, према изјавама саслушаних свједока и раније била пракса приликом доношења оваквих одлука. Првостепени суд је утврдио да није поуздано доказано да је оптужени учинио кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези става 3. КЗ РС јер на страни оптуженог не постоји умишљај (намјера) као обиљежје предметног кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет, па га је примјеном принципа „in dubio pro reo“ ослободио од оптужбе у смислу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Исправно се жалбом Републичког јавног тужиоца указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер је изрека пресуде у погледу разлога за ослобађајућу пресуду противрјечна разлозима пресуде, односно разлози су нејасни и у знатној мјери противрјечни. Наиме, у изреци пресуде је наведено да је ослобађајућа пресуда донесена на основу члана 298. став 1. тачка в) ЗКП РС, односно због тога што није доказано да је оптужени учинио дјело за које је оптужен, те је и у образложењу пресуде (на страни 105.) суд навео да на основу утврђеног чињеничног стања и изведених доказа „није поуздано доказано да је оптужени учинио кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС јер на страни оптуженог не постоји умишљај (намјера) као обиљежје предметног кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет, па га је примјеном принципа „in dubio pro reo“ ослободио од оптужбе, у смислу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС“. Међутим, у образложењу пресуде суд наводи и друге разлоге за ослобађајућу пресуду који су противрјечни, па се тако на страни 102. образложења пресуде наводи: „По оцјени суда очигледно је да је „одлуку о одобрењу кредита донио колективни орган (Кредитни одбор Скупштине акционара ИРБ РС) чиме престаје било каква индивидуална кривична одговорност оптуженог за предметно кривично дјело. Општепознато, а што је и став судске праксе да је искључена нечија индивидуална кривична одговорност ако је одлуку донио колективни орган“. Наведени став указује да је првостепени суд утврдио да постоје околности које искључују кривицу оптуженог, те да је оптужени ослобођен и примјеном одредбе члана 298. тачка б) ЗКП РС. Затим, потпуно су нејасни и противрјечни осталим наведеним разлозима пресуде, разлози дати на страни 104. образложења пресуде у којим се наводи: „По оцјени суда у радњама оптуженог не би се евентуално могло радити нити о другом кривичном дјелу јер не постоји индивидуална одговорност оптуженог (умишљај) јер је предметну одлуку донио по одговарајућој процедури колективни орган“, чиме се иста околност, да је одлука донесена од колективног органа, сада тумачи као основ искључења постојања кривичног дјела. И коначно, на страни 98. образложења пресуде суд утврђује да је одлука Кредитног одбора Скупштине акционара ИРБ РС била „легитимна, оправдана и донесена у прописаној процедури и у складу са рјешењима из Закона о облигационим односима“, те и на страни 104. закључује да је из изведених доказа јасно да је колективни орган „имао дискреционо право да донесе одлуку која се разликовала у односу на претходну одлуку“ (тј. на приједлог тзв. малог кредитног одбора), „а што је према изјавама саслушаних свједока била и ранија пракса“. На истој страни образложења пресуде Суд закључује да „није доказана тврдња Тужилаштва да је оптужени прекршио бланкетне прописе“, односно поступао супротно одредбама члана 9. став 3. Упутства о директном пласману средстава и одредбама 6.2. (оп. кредитно истраживање, процјена кредитне способности клијента и анализа захтјева и 6.4. (оп. рејтинг колатерала), те да је поступљено по утврђеним процедурама које прописују наведена акта“. Дакле, овдје је, супротно ранијем утврђењу да одлука колективног органа искључује постојање кривичне одговорности или

кривичног дјела, испитивана и утврђивана законитост и правилност наведене одлуке КО СА ИРБ РС и да ли је иста у супротности са бланкетним нормама, тј. има ли у наведеним радњама елемената кривичног дјела, чиме су разлози за ослобађајућу пресуду проширени и на члан 298. тачка а) ЗКП РС. Дакле, изрека пресуде је у погледу разлога за ослобађајућу пресуду противрјечна образложењу пресуде, те је из овако образложених, међусобно противрјечних разлога за доношење ослобађајуће пресуде, нејасно из ког је то тачно разлога из члана 298. ЗКП РС суд оптуженог ослободио од оптужбе. У наведеним мањкавостима образложења побијане пресуде се манифестује битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, на шта се правилно указује жалбом Републичког јавног тужиоца.

Из наведених разлога, овај суд је у смислу одредби члана 329. став 1. тачка а) ЗКП РС, уважио као основу жалбу републичког јавног тужиоца, којом је указано на наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, те одлучио као у изреци овог рјешења, тако што је укинуо побијану пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Како је пресуда укинута због битне повреде одредаба кривичног поступка, а због тих повреда овај суд не може испитати правилност чињеничне основе побијане пресуде, као ни правилност примјене Кривичног закона, то ће првостепени суд у поновном поступку отклонити наведену битну повреду, а оцијениће и све остале приговоре из жалби којима се указује на повреде Кривичног закона и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те ће проведене доказе на главном претресу оцијенити на начин прописан одредбама члана 295. став 2. ЗКП РС, а чињенична утврђења до којих таквом оцјеном дође, образложити на начин прописан одредбом члана 304. став 7. ЗКП РС, након чега ће донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић